Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 572 van 4 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat D. GEENS**
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2026 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2026.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 augustus 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"
Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (BS 19 juni 2026) verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de wnd. voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. In casu wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker, die de Nigeriaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij zijn huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.
Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.
2. In het kader van zijn eerste verzoek nam de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan zijn vermeende problemen met zijn familie. De Raad bevestigde deze beslissing bij arrest nr. 327 698 van 4 juni 2025.
In het kader van zijn huidig verzoek verklaart verzoeker dat zijn familieleden hem nog steeds zoeken en dat hij nog steeds op zoek is naar zijn moeder. Ter staving van zijn huidig verzoek legt hij geen documenten neer.
3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.
4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) het louter herhalen van zijn reeds eerder aangehaalde motieven geen wijziging kan betekenen in de reeds gedane beoordeling van het CGVS en de Raad. Zijn verklaringen zijn bovendien tegenstrijdig met zijn verklaringen uit zijn eerste verzoek. Hij stelt nu dat hij twee weken voor zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken te horen kreeg dat zijn vader stierf. Nochtans heeft hij ongeveer een jaar geleden, tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, reeds verklaard dat zijn vader was overleden, maar hij wist niet wanneer of waaraan. Hij stelt verder dat zijn stiefmoeder hem vertelde dat zijn biologische moeder naar Europa kwam. In zijn eerste verzoek verklaarde hij dat het zijn grootmoeder was die hem hierover vertelde.
5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen die verzoeker heeft aangebracht in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.
6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het kort herhalen van zijn reeds eerder afgelegde verklaringen en van zijn vrees, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.
7. Verzoeker stelt dat: "Ook de benadering van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen inzake "bijzondere procedurele noden" is te formalistisch. De beslissing stelt dat naar aanleiding van het eerste verzoek geen dergelijke noden werden vastgesteld en concludeert op die basis dat er zich nu ook geen bijkomende elementen aandienen.
Hiermee miskent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat de situatie van verzoeker intussen aanzienlijk kan zijn geëvolueerd: hij is ouder geworden, heeft mogelijk bijkomende psychische belasting opgelopen door de lange duur van de procedure, onzekerheid en het voortduren van de dreiging uit Nigeria.".
De Raad merkt op dat verzoeker geen attest(en) heeft voorgelegd omtrent zijn psychische belasting.
Verzoeker, die in de vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ daarenboven zelf eenduidig aangaf dat er geen elementen of omstandigheden waren die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken, toont verder niet concreet aan en maakt niet hard dat er in casu en in het kader van zijn voorliggend, volgend verzoek om internationale bescherming bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze eventuele steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verder duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

Verder blijkt uit het verslag van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in staat bleek het gesprek te volgen, de inhoud van de gestelde vragen te begrijpen en hierop duidelijke en concrete antwoorden te formuleren. Er kan uit het geheel van zijn verklaringen afgelegd tijdens zijn tweede verzoek om internationale bescherming dan ook geenszins worden afgeleid dat hij niet in staat was om uitgebreide en coherente verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de asielprocedure deel te nemen.
Verzoeker formuleerde verder geen bezwaar tegen het plaatsvinden van het interview bij de DVZ omwille van voorgaande elementen.
8. Waar verzoeker het gebrek aan persoonlijk onderhoud hekelt, blijkt echter uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort (RvS 13 april 2021, nr. 14.306 (c)). In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (…) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.". De toepassing van deze bepaling bevat op zich al impliciet de reden waarom de commissaris-generaal afziet van een persoonlijk onderhoud, met name het oordeel dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen; de commissaris-generaal behoeft hierover niet nader te motiveren. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidig verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt tot slot vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.
9. De Raad merkt op dat overeenkomstig artikel 57/6/2, §1 van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens, dient te worden nagegaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. Dat elementen nieuw zijn in die zin dat ze nooit eerder werden aangebracht, volstaat dus geenszins (an sich), aangezien het moet gaan om nieuwe elementen die de kans op internationale bescherming in de zin van voormelde artikelen aanzienlijk vergroten. De commissaris-generaal heeft onderzocht, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, wat in casu niet het geval is in het kader van zijn huidig verzoek. Bijgevolg kon de commissaris-generaal zijn verzoek onontvankelijk verklaren.
De Raad wijst er verder op dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.
Waar verzoeker stelt dat er een verdere ontwikkeling is van dezelfde problematiek, en benadrukt dat hij, in het kader van zijn huidig verzoek, heeft verklaard dat zijn familieleden hem nog steeds zoeken en dat de problemen met zijn broers en zussen niet zijn verdwenen maar voortduren, merkt de Raad op dat verzoeker

heden verder borduurt op en volhardt in zijn relaas dat reeds eerder door de commissaris-generaal en de Raad ongeloofwaardig werd bevonden. Het gegeven dat verzoeker in het kader van zijn huidig verzoek louter verklaringen heeft afgelegd die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich ook niet van die aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn initiële relaas.

10. Verzoeker zijn betoog dat "In werkelijkheid kan deze ogenschijnlijke discrepantie eenvoudig worden verklaard: tijdens het eerste onderhoud gaf verzoeker aan dat zijn vader overleden was, maar hij beschikte toen niet over concrete gegevens omtrent tijdstip en omstandigheden. Nadien, kort voor het DVZ-gehoor, heeft hij pas preciezere informatie ontvangen over de dood van zijn vader, wat hij dan ook vermeldt. Het gaat niet om een tegenspraak in de kern van het verhaal, maar om een (graduele) precisering van gegevens die hij eerder niet kende.", biedt geen verschoning/afdoende verklaring, voor het feit dat hij tijdens zijn eerste verzoek verklaarde in 2024 op het CGVS dat zijn vader toen reeds gestorven was, en in zijn huidig verzoek in 2025 stelt dat zijn vader twee weken voor zijn interview op de DVZ zou zijn gestorven. Uit verzoeker zijn verklaringen blijkt duidelijk dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent wanneer zijn vader zou zijn overleden.

Zijn betoog dat "Vanop afstand is volstrekt niet uitgesloten dat beide personen bij deze informatieoverdracht betrokken waren, dat verzoeker in één onderhoud de ene meer benadrukte dan de andere, of dat er sprake was van miscommunicatie of interpretatie door de tolk of gehoorambtenaar.", biedt evenmin een verschoning/afdoende verklaring, voor het feit dat hij tijdens zijn eerste verzoek verklaarde dat zijn grootmoeder hem vertelde dat zijn moeder naar Europa kwam, en in zijn huidig verzoek stelt dat zijn stiefmoeder hem vertelde dat zijn moeder naar Europa kwam. Uit verzoekers verklaringen blijkt duidelijk dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent welke persoon hem zou verteld hebben dat zijn moeder naar Europa kwam.

Uit zijn "notities van het persoonlijk onderhoud" in het kader van zijn vorig verzoek blijkt niet dat beide personen bij deze informatieoverdracht betrokken waren, dat hij in één onderhoud de ene meer benadrukte dan de andere, of dat er sprake was van miscommunicatie of -interpretatie door de tolk of gehoorambtenaar en hij dergelijke elementen toen ook niet heeft aangekaart. Tijdens zijn beroepsprocedure voor de Raad in het kader van zijn eerste verzoek heeft hij dergelijke elementen evenmin opgeworpen.

Uit zijn "verklaring volgend verzoek" in het kader van zijn huidig verzoek blijkt niet dat beide personen bij deze informatieoverdracht betrokken waren, dat hij in één onderhoud de ene meer benadrukte dan de andere, of dat er sprake was van miscommunicatie of -interpretatie door de tolk of gehoorambtenaar en heeft hij dergelijke elementen toen ook niet aangekaart. De Raad wijst er op dat de "verklaring volgend verzoek" van verzoeker, zo blijkt uit het betreffende stuk opgenomen in het administratief dossier, door hemzelf werd ondertekend, nadat dit hem werd voorgelezen, waarmee hij dus aangaf akkoord te zijn met de inhoud ervan. Verzoeker had bijgevolg kennis van de inhoud van dit stuk en liet toen evenwel na om omtrent voorgaande elementen een opmerking te maken. Bijgevolg kan verzoeker, na het ontvangen van de bestreden beslissing, voorgaande elementen niet ernstig voorhouden.

11. Voorts haalt verzoeker aan dat: "Verder kan niet worden aanvaard dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich verschuilt achter het feit dat verzoeker geen cassatieberoep heeft ingesteld tegen het arrest van de RvV van 4 juni 2025.

De mogelijkheid om een volgend verzoek in te dienen is door de wetgever net voorzien als een autonoom rechtsmiddel wanneer zich na een definitieve beslissing nieuwe elementen voordoen. Het niet-instellen van cassatie kan op geen enkele manier worden aangewend om de drempel voor de erkenning van "nieuwe elementen" te verhogen of om op voorhand te suggereren dat de eerdere beoordeling "definitief" zou zijn in die zin dat zij nooit meer kan worden herbekeken. De verwijzing naar het ontbreken van cassatieberoep is bijgevolg irrelevant en wekt de indruk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verzoeker impliciet sanctioneert hiervoor.".

De Raad merkt op dat verweerder enkel heeft gesteld in de bestreden beslissing dat verzoeker tegen het arrest nr. 327 698 van 4 juni 2025 van deze Raad geen cassatieberoep heeft ingediend bij de Raad van State. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verweerder hieraan bepaalde sancties of gevolgen zou hebben verbonden bij de beoordeling en besluitvorming van zijn huidig verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker meent dat de eerdere beoordeling "definitief" zou zijn in die zin dat zij nooit meer kan worden herbekeken, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat: "Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouden voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.".

12. In de mate verzoeker stelt dat niet blijkt of verweerder informatie heeft geraadpleegd over familiale conflicten rond land en erfenis in Nigeria, de mate waarin de overheid dergelijke interne conflicten effectief kan beslechten en in welke mate personen die in conflict zijn met hun familie voor ernstig geweld moeten vrezen, merkt de Raad dat zijn voorgaand betoog niet dienstig is aangezien zijn beweerde problemen ongeloofwaardig zijn.

In de mate verzoeker een betoog houdt omtrent het feit dat hij geen documenten heeft voorgelegd in het kader van zijn huidig verzoek, wijst de Raad erop dat verzoeker in de bestreden beslissing niet wordt verweten geen documenten te hebben voorgelegd in het kader van zijn huidig verzoek.

13. In zoverre verzoeker tracht te laten uitschijnen dat hij verwesterd zou zijn of als dusdanig zou riskeren te worden beschouwd bij een terugkeer naar zijn land van herkomst, merkt de Raad op dat verzoeker geen overtuigende concrete elementen bijbrengt waaruit een (toegeschreven) verwestering kan blijken. Door louter te verwijzen naar zijn (langdurig) verblijf in België maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij om deze reden verwesterd is of zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Nigeria om die reden zal worden geviseerd, gestigmatiseerd of vervolgd. De verwijzing naar een 'levenswijze (…) die haaks staat op de situatie in Nigeria' is verder niet meer dan een blote bewering die niet wordt gestaafd met enig bewijselement. Verzoekers betoog mist verder elke concretisering en persoonlijke invulling zodat verzoeker niet overtuigt dat hij zich waarden, normen, meningen of gedragingen, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Nigeriaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Nigeria een risico zou lopen op vervolging of ernstige schade. Verzoeker toont niet aan dat zijn (langdurig) verblijf in België van hem dusdanig heeft veranderd dat hij zijn leven in Nigeria niet opnieuw zou kunnen opnemen en aldaar niet meer zou kunnen aarden. Evenmin maakt verzoeker aannemelijk dat hij omwille van zijn (langdurig) verblijf in België zou kunnen worden gepercipieerd als verwesterd en bijgevolg in de negatieve aandacht zou kunnen komen en worden geviseerd, gestigmatiseerd of vervolgd.

Ook anderszins maakt hij niet aannemelijk dat hij omwille van zijn afwezigheid uit Nigeria bij een terugkeer in moeilijke omstandigheden terecht dreigt te komen. Verzoeker die in 2003 is geboren en tot 2017 in Nigeria heeft verbleven, maakt met zijn loutere bewering geenszins aannemelijk dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Nigeriaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Nigeria zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De loutere duur van zijn verblijf in België is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Nigeriaanse normen en waarden.

Waar verzoeker zeer algemeen stelt dat hij zich afkeerde van de samenleving in Nigeria, merkt de Raad op dat verzoeker op de vlakte blijft en zijn summier betoog niet verder toelicht, en bij gebrek aan verdere in concreto elementen alsook duiding en uitleg, maakt hij niet aannemelijk hoe dit voorgaande in concreto in zijn hoofde tot een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden leiden.

Wat betreft verzoeker zijn betoog dat hij geen binding meer heeft met Nigeria, stelt de Raad vast dat aan deze omstandigheid geen actor van vervolging of ernstige schade, zoals omschreven in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, ten grondslag ligt. Verder wijst de Raad erop dat deze problematiek niet afdoende is om te gewagen van een daad van vervolging, zoals omschreven in artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet, of als ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van deze wet. Het loutere gegeven geen binding meer te hebben in Nigeria bereikt niet het vereiste minimumniveau van ernst om als een daad van vervolging of als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt.

Gelet op deze vaststellingen, maakt verzoeker zijn vrees om in een situatie te zullen terechtkomen van extreme armoede dan ook niet aannemelijk. De Raad wijst er verder op dat de loutere verwijzing naar de algemene situatie in Nigeria geen betrekking heeft op verzoekers persoon en aldus niet volstaat om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar Nigeria met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die uitgaan van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, met name dat hij op een intentionele en gerichte wijze in geval van terugkeer naar Nigeria, een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waardoor hij in de onmogelijkheid zal verkeren om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien.

Het feit dat hij sinds enkele jaren in België verblijft, betreft een motief dat op zich helemaal niet ressorteert onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, noch onder de definitie van subsidiaire bescherming. Een beslissing tot erkenning als vluchteling of een toekenning van het subsidiaire beschermingsstatuut kan niet worden genomen enkel en alleen op grond van de vaststelling van een (langdurig) verblijf in België. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en de Raad zijn enkel bevoegd zijn eventueel risico bij een terugkeer naar zijn land van herkomst te beoordelen. Voor de beoordeling van dit risico is het voorgaande motief niet relevant. Indien hij een (langdurig) verblijf in België wenst op te werpen als element voor het verkrijgen van een verblijfsvergunning moet hij zich, volgens de in de Vreemdelingenwet voorziene procedure, wenden tot de bevoegde overheidsinstantie.

14. De Raad wijst er op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde. Voorts betreft noch de bestreden beslissing, noch

deze beschikking een verwijderingsmaatregel, en wordt er geen uitspraak gedaan over een terugkeerbeslissing of verwijdering, maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming.
Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 57/6/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).
15. Bijgevolg lijkt verzoeker geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoeker kenbaar dat hij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (hij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer hij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting*, Parl.St*. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe verzoeker de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

5. In het proces-verbaal van terechtzitting van 26 augustus 2026 staat het volgende vermeld:

"De wnd. voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.
De raadsvrouw van de verzoekende partij stelt dat het een actualisering betreft van de bedreiging waarmee de verzoekende partij geconfronteerd wordt. De beschikking legt een heel groot gewicht op het moment dat de verzoekende partij kennis kreeg van het overlijden van haar vader en het moment dat haar grootmoeder of stiefmoeder haar vertelde over haar biologische moeder. Verzoekende partij is echter afhankelijk van informatie van derden. Het betreffen bovendien slechts nevenelementen van haar vrees: haar vrees gaat over het conflict met betrekking tot het familieperceel en de bedreigingen die zij ontvangen heeft. Tijdens een persoonlijk onderhoud had men kunnen ingaan op de tegenstrijdigheden en die kunnen opklaren en kijken hoe die dreiging tot op vandaag geëvolueerd is. Vandaag is die dreiging immers nog steeds staande."

6. Het doel van een vraag tot horen bestaat erin om ter zitting concreet uiteen te zetten met welke grond(en) van de beschikking men het niet eens is en waarom. Verzoeker slaagt er evenwel niet in om concrete en dienstige elementen bij te brengen die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 28 april 2026.

7. Verzoeker herhaalt ter zitting wat hij in het verzoekschrift heeft uiteengezet over de discrepantie inzake de datum van het overlijden van zijn vader en over het gebrek aan persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Het louter herhalen van argumenten die in de beschikking worden besproken onder punten 10. en 8., zonder in te gaan op wat hierover in de beschikking wordt gesteld, kan geen afbreuk doen aan deze beschikking.

Waar verzoeker verwijst naar het verkochte perceel en zijn vrees die daaruit voortvloeit, volstaat het te verwijzen naar wat hierover in de bestreden beslissing wordt overwogen:

"Met betrekking tot uw eerste verzoek om internationale bescherming dient beklemtoond te worden dat de gebeurtenissen die u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u op advies van uw grootmoeder uw moeder kwam zoeken in Europa en om dit e bekostigen het familieperceel verkocht, waardoor uw broers en zussen u willen doden, door het CGVS werden afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en dat deze motieven door de RVV integraal werden bevestigd. (…) Het louter herhalen van deze motieven kan dan ook geen wijziging betekenen in de reeds gedane beoordeling van het CGVS en de RVV(…)."

Het louter herhalen van deze reeds beoordeelde vrees volstaat niet om een nieuw element uit te maken dat de kans aanzienlijk vergroot dat verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. In dit verband wordt ook verwezen naar punt 9. van de beschikking.

Verzoeker beperkt zich tot de argumenten in zijn verzoekschrift en volhardt in zijn middelen, zonder concreet en inhoudelijk op de gronden van de beschikking van in te gaan.

8. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking opgenomen vaststellingen. Bijgevolg brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan noch zijn er nieuwe feiten aan de orde die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van oud artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van oud artikel 48/4 van dezelfde wet, of voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 (huidige artikel 3, 1) en 5) juncto 9 van de Verordening (EU) 2024/1347 en artikel 3, 6) juncto artikel 15 van de Verordening (EU) 2024/1347).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken op vier september tweeduizend zesentwintig door:

A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
K. VERHEYDEN	A. DE SMET